

РОДИНА

Сърдцето ми и день и нощъ мечтай
по тебе, милъ и хубавъ роденъ край.

Обичамъ твоитѣ ливади и поляни,
на пролѣтъ нивитѣ отъ слънчевъ лжчъ огръни.

Обичамъ твойтѣ ручей пѣнливи,
дѣха на цѣвнали цвѣтенца миризливи.

Обичамъ вечеритѣ тихи надъ полето
и звездитѣ златни горе по небето.

Балкана гордъ и висинитѣ сини,
лозята китни, роснитѣ градини.

Обичамъ всичко въ тебѣ, роденъ край,
за мене ти си пѣсень, слънце, рай.

Георги Хрусановъ

ЧУДНОТО МЕЧО ХОРО

Като огромна змия се вие срѣдъ вѣковна гора хубавото шосе отъ Клисуре до Петроханъ. Капнали отъ умора, едвамъ крачимъ нагоре. Отъ скалиститѣ склонове бликатъ множество изворчета, чийто ромонъ съ пѣсень ни кани да утолимъ жаждата си.

На една поляна край пѣтя видѣхме опънати цигански катуни. Край тѣхъ насѣдали на купъ стари цигани и циганки съ голѣми лули въ устата. Около тѣхъ се гонѣха малки циганчета, а въ срѣдата моми и момци цигани пѣеха, свирѣха на най-различни инструменти, биеха дайрета и виеха лудо хоро. Нѣколко магарета кротко пасѣха наблизо и отъ време на време отваряха уста и гръмогласно пригласяха. Само една голѣма мечка не сподѣляше общата радостъ. Вързана съ дебелъ синджиръ, тя тжжно поглеждаше къмъ гората, гдето живѣха на воля нейнитѣ братя и сестри.

Отбихме се да починемъ и погледаме тѣзи безгрижни скитници. Тѣ прекжснаха своята забава и ни обиколиха.

— Кжде отивате, чорбаджи? — попита ни единъ циганинъ.

— За София. А вие за кжде?